

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 278/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. K., Z., zastúpeného Advokátkou kanceláriou K., spol. s r. o., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso 5/2010 z 25. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 faxom a následne 12. júla 2010 poštou doručená sťažnosť JUDr. R. K., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 5/2010 z 25. marca 2010 (ďalej len „uznesenie z 25. marca 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu z 25. marca 2010 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 32/2009-89 z 21. októbra 2009 (ďalej len „rozsudok z 21. októbra 2009“) a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd v uvedenom rozsudku zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie (ďalej len „žalovaná“), č. 322-6214-GC-04/2008 z 15. januára 2009, ako aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Zvolen, na základe ktorých bolo rozhodnuté, že nemocenské poistenie a povinné dôchodkové zabezpečenie sťažovateľovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe 30. júna 2008 nezaniklo, napriek zmene právnej formy vykonávania advokácie z fyzickej osoby na spoločnosť s ručením obmedzeným, v ktorej je sťažovateľ jediným spoločníkom a konateľom.

Sťažovateľ uviedol, že uznesenie najvyššieho súdu z 25. marca 2010 považuje „za zjavne neodôvodnené, arbitrárne a nepresvedčivé, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a teda vydané v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, a súčasne ho označil za „nezákonné a vecne nesprávne“.

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v uznesení z 25. marca 2010 vôbec nezaoberal a nevysporiadal s jeho právnymi argumentmi a právnymi skutočnosťami preukázanými v podanej žalobe, písomných podaniach a počas pojednávaní na krajskom súde, pričom poukázal na potvrdenie Slovenskej advokátskej komory z 21. septembra 2009 o spôsobe výkonu advokácie, potvrdenie Daňového úradu vo Zvolene z 12. júna 2009, že sťažovateľ nie je registrovaný ako daňový subjekt oprávnený na podnikanie, a postup Všeobecnej zdravotnej poisťovne, ktorá sťažovateľa v súčasnosti neregistruje ako samostatne zárobkovo činnú osobu.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na príslušnú judikatúru najvyššieho súdu a navrhol, aby ústavný súd na základe dôvodov uvedených v sťažnosti po jej prerokovaní takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 03. 2010 č. k. 7Sžso/5/2010 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 03. 2010 č. k. 7Sžso/5/2010 v celom rozsahu zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu z 25. marca 2010, ktoré podľa zistenia ústavného súdu bolo sťažovateľovi doručené 7. mája 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom z 21. októbra 2009 rozhodnutie žalovanej č. 322-6214-GC-04/2008 z 15. januára 2009, ako aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Zvolen, zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Najvyšší súd na základe odvolania žalovanej uznesením z 25. marca 2010 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd uvádza, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Keďže rozsudok krajského súdu z 21. októbra 2009 bol v rámci preskúmania najvyšším súdom po podaní odvolania v celom rozsahu zrušený uznesením z 25. marca 2010, v sťažovateľovej veci dosiaľ nebolo vyhlásené konečné rozhodnutie.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť bola podaná predčasne, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 25. marca 2010. Sťažovateľ bude mať/má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v konaní pred krajským súdom a v prípade podania odvolania pred najvyšším súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010